

Podržava li Ministarstvo kulture fašizam?

Mržnja Hrvatske i Hrvata kod jasenovačkih kustosa tolika je da su čak i popisane žrtve Auschwitza naveli i u jasenovačkome popisu

Budući da ne ispravljaju očite pogreške u popisu žrtava, je li moguće da djelatnicima Spomen-područja zapravo i nije stalo do očuvanja sjećanja i istine, već samo do održanja neznanstvenih i već otprije pobijenih komunističkih dogmi?

Budući da smo usred ljeta, najbolje je vrijeme za ljetnu ofenzivu otkrivanja većega broja novih poimeničnih lažnih jasenovačkih žrtava kako bi se za mrežni jasenovački popis Javne ustanove spomen-područja (JUSP) Jasenovac dodatno pokazalo da je u mnogim svojim dijelovima masovna prijevara. Kod tvrdnji da je netko ubijen u logoru Jase-

novcu, autori popisa iz JUSP Jasenovac izrazito se pristrano koriste različitim izvorima. Primjerice, ako jedan izvor za neku osobu navodi da je stradala u Jasenovcu, a neki drugi izvor navodi da je stradala u Auschwitzu, ta će se žrtva u pravilu pripisati Jasenovcu. Čak i kad se u nekoliko izvora navodi da je osoba stradala negdje drugdje, a dovoljno je da se pojavi samo jedan nevjerođo-

sve najgore – po jasenovačkoj logici to bi značilo da je ona onda vrlo zla i opasna osoba.

Ovo vrijedi pokazati na konkretnome primjeru. Kao jedan od izvora podataka za mrežni jasenovački popis navedene su i Popisnice projekta 'Dotršćina' (1980.-1985.) s podatcima o *ubijenim žrtvama fašističkoga terora i antifašistima grada Zagreba*. U trenutačnoj inačici mrežnoga jasenovačkog popisa ove su popisnice navedene kao jedan od izvora podataka za 3 905 osoba. Već je u više navrata pokazano kako je taj komunistički projekt prepun pogrešaka. Primjerice, u tekstu 'Jasenovačko omalovažavanje Jasenovca' objavljenome u *Hrvatskom tjedniku* od 1. prosinca 2016., jasno je pokazano kako su neke osobe, koje su prema popisnicama iz Dotršćine navodno stradale u Jasenovcu, zapravo umrle nakon rata, neke čak i u samostalnoj Hrvatskoj. Jedna je od takvih i Nada Sonnenschein koja je umrla 2007. godine u Zagrebu, ali ju u projektu pozivajući se na Popis žrtava r. br. 6015. Židovske općine Zagreb, bez ikakvih problema jednostavno navode kao žrtvu Jasenovca. Ipak, baš zato što očito uvelike lažno prikazuju sudbinu mnogih ljudi, podaci projekta Dotršćina mogu se odlično iskoristiti i za borbu protiv lažnoga uvećavanja jasenovačkoga popisa. Na projektu Dotršćina rađeno je dvadesetak godina nakon što je nastao Popis žrtava Druge svjetskog rata Saveznog zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine pa bi podaci u njemu trebali biti točniji, ali iz brojnih se primjera vidi kako to nije tako jer komunizam je bio isti i na početku i na svome kraju. Jedan od redaktora projekta Dotršćina bila je u prethodnim tekstovima često spominjana Narcisa Lengel-Krizman. Nju je ovde važno spomenuti jer je jednom prilikom S. Goldstein, od jednoga lijevog medija opisan kao 'nesumnjivo najbolji poznavatelj onoga što se u ustaškome logoru u Jasenovcu događalo za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske', izjavio kako je Igor Vukić kao jedan od autora knjige 'Jasenovački logori – istraživanja' svakako morao čitati i knjige Narcise Lengel-Krizman pa bi se moglo pretpostaviti da se isto može očekivati i od 'najboljega poznavatelja', ali i od djelatnika

JUSP Jasenovac jer se i oni bave Jasenovcem na svoj način. No je li tome zaista tako ili su ovdje prisutni dvostruki kriteriji? Krenimo redom. Arhivsko gradivo projekta Dotršćina moguće je vidjeti u Hrvatskome državnem arhivu, a organizaciju projektne dokumentacije moguće je pregledati i na mrežnoj stranici http://arhinet.arhiv.hr/details.aspx?ItemId=1_106726. Svaka je od stavki zanimljiva, no za početak možda je najzanimljivije spomenuti onu pod nazivom 'Poginuli na savezničkim frontama ili fašističkim logorima izvan Jugoslavije 1941. - 1945. (dosje)'. Za osobe koje su ovdje spomenute očito bi trebalo biti jasno da nisu stradale u Jasenovcu i očito bi toga trebali biti svjesni i djelatnici Spomen-područja, osim možda ako 'nesumnjivo najbolji poznavatelj' Jasenovca misli kako oni to nisu trebali čitati. Ako se usporedi podaci za osobe iz spomenute stavke projekta Dotršćina i mrežnoga jasenovačkog popisa, bez problema se može otkriti veći broj novih lažnih jasenovačkih žrtava. U nastavku slijede neki primjeri.

Nimalo znanstvenoga pristupa

Duro Angelus, rođen po ocu Anti 1902. godine u Zagrebu, ne može se navoditi kao ubijeni u Jasenovcu jer postoje izvori koji navode da je stradao u Auschwitzu. U digitalnom arhivu Yad Vashem nema podataka o Đuri Angelusu. **Flora Bauer**, rođena 1896. godine u Zagrebu, nije ubijena 1941. godine u Jasenovcu jer se 15. travnja 1942. godine nalazila u logoru Loborgrad. U Yad Vashem je Flora Bauer rođ. Rosenberg (1898.) iz Varaždina, rođena u Mađarskoj. Prema podatcima, odvedena je u nepoznati logor, baš kao što se navodi i u napomenama jasenovačkoga popisa. Znači autori popisa znaju sve te dvojbe, ali tko bi onda ispunio zadane kvote? **Mane Beck**, rođen po ocu Davidu 1890. godine u Zagrebu, (u napomenama mrežnog jasenovačkog popisa navodi se Dalj – isto kao i u projektu Dotršćina) nije ubijen u Jasenovcu 1942. godine jer postoje izvori koji navode nekoliko mogućih mjesta smrti, tj. daje ubijen 1942. – ili u Staroj Gradiški, ili u Osijeku, ili u logoru u Njemačkoj. Ni Mane Beck ne nalazi se u digitalnom arhivu Yad Vashem, ali ima nekoliko žrtava imenom

Marie Beck. Kad oko nije naviklo na latinicu, lako se -ri- zamjeni s -n-. Tri su zapisa s imenom Maria Beck, tj. Marija Bek. Prema iskazu jedne židovske organizacije, Maria Beck (1884., Subotica) stradala je u Auschwitzu. Prema srpskoj Spisku žrtava rata, dva puta se navodi Marija Bek (1896., Subotica) stradala 1944. u Auschwitzu. Kako se kaže – dva put je dvaput. **Bela Blauhorn**, rođen ocu Davidu 1904. godine u Zagrebu, prema jasenovačkome popisu navodi se da je ubijen u Jasenovcu 1945. godine, ali postoje podatci prema kojima je deportiran u Auschwitz i ondje ubijen. U Yad Vashemu četiri su zapisa s imenom Bela Blauhorn. Jedan je o Beli Blauhornu (1908.) iz Stare Kanjiže, živio u Zagrebu, ubijen 1941. godine u Jasenovcu, drugi je zapis o Beli Blauhornu (1904., Zagreb) u kojem se samo navodi da je bio logoraš u Jasenovcu, treći prema notornome Spisku žrtava rata Bela Blauhorn (1903.) je iz Novog Kneževca, otac Marko, živio u Zagrebu, stradao u Jasenovcu 1941. godine i još četvrti zapis prema podatcima iz Spiska žrtava rata prema kojima je Bela Blauhorn (1911.) iz Zagreba, stradao u Jasenovcu u travnju 1945., znači na kraju postojanja logora. Iz priloženoga se može vidjeti da toliko inačica znači da se ništa ne zna i uglavnom se nagađa i interpretira prema političkim afinitetima, a ne znanstvenim postavkama. **Anica Blum**, rođena po ocu Hinku 1926. godine u Zagrebu, ne može se navoditi kao ubijena u Staroj Gradiški 1942. godine jer postoje podatci da je ubijena 1942. godine u nekome od logora u Poljskoj, tj. 1943. godine u Auschwitzu. **Hinko Blum**, rođen ocu Jakovu 1885. godine u Zagrebu, prema optužnici protiv Ante Pavelića ubijen je 1941. godine u Jasenovcu, što navodi i mrežni jasenovački popis, ali po drugome izvoru, onome Židovske općine Zagreb, zajedno sa suprugom Ružom i kćer Anicom on je 1943. godine odveden u Auschwitz. **Ruža Blum**, rođena 1889. godine u Zagrebu, ne može se navoditi kao ubijena u Jasenovcu jer za nju vrijede isti podatci kao i za Hinku i Anicu Blum. **Leo(n) Demajo**, rođen po ocu Avramu 1875. godine u Zemunu (JUSP ne navodi mjesto rođenja), nije ubijen 1941. godine u Jasenovcu jer je 1943. godine uhićen i odveden u zatvor na Savskoj cesti u Zagrebu, a postoje podatci da je kasnije ubijen u nekome njemačkome logoru – zani-

mljivo je da ovdje u JUSP Jasenovac kao jedini izvor podataka navode već diskreditirane srbijanske Popisnice Anketnoga odbora za utvrđivanje istine o događajima u periodu od 1941. do 1948. godine u Vojvodini (AOISV).

Pouzdanost podataka ne - 0

U Yad Vashemu dva su zapisa o Leonu Demaju iz Zagreba, rođenome 1874. u Beogradu. Prema iskazu kćeri, stradao je u neimenovanome logoru, a prema iskazu snahe, transportiran je 1943. u Poljsku. **Hermina Deucht**, rođena po ocu Ignacu 1880. godine u Zagrebu (u napomenama mrežnog jasenovačkog popisa navodi se Vid - isto kao i u projektu Dotršćina), ne može se navoditi kao ubijena u Jasenovcu 1943. godine, jer postoje podaci da je odvedena u nepoznati logor u Poljskoj. Iskaz iz 1955. godine koji se može naći u digitalnome arhivu Yad Vashema i kasniji zapis tj. njegov prijepis, pokazuju da je prezime Deucht dvojbeno i da se vjerojatno radi o prezimenu Deutch, tj. Doich, a i sama Dotršćina kao alternativu navodi Detsch. **Desanka Fischbein**, rođena ocu Radivoju 1928. godine u Zagrebu, ne može se navoditi kao ubijena u Jasenovcu 1943. godine jer je po jednome izvoriu ubijena u Auschwitzu 1942. godine. I u ovome slučaju opet se radi o potpuno različitim podatcima iz optužnice A. Paveliću koji su optužujući i onih 'revisionističkih' iz Popisa žrtava Židovske općine Zagreb. **Ljudevit Lausch**, rođen ocu Adamu 1867. godine (JUSP nepouzdano navodi 1870., ali u napomenama se kao mogućnost također spominje 1867.) u Ludbregu (Dotršćina navodi Čukovec kraj Ludbrega), nije ubijen u Jasenovcu 1942. godine, već je u kolovozu 1942. godine uhićen u svome stanu, 'odveden na skupno sabiralište u Križanićevu ulici, a potom, nakon nekoliko dana u Auschwitz, odakle se nije vratio'. Povezano s tim slučajem, vrijedi spomenuti i **Ceciliju Lausch** - za nju JUSP navodi da je rođena nepouzdane 1880. godine u Ludbregu i da je ubijena 1942. godine u Jasenovcu pri čemu se u napomenama kao alternativna godina rođenja navodi 1877. U 'Dotršćini' se spominje Cecilija Lausch rođena 1877. godine u Ormožu. Ormož je tridesetak kilometara udaljen

od Ludbrega pa bi se moglo posumnjati da se radi o istim osobama, međutim za poveznicu ključna je njezina sudbina: prema projektu Dotršćina navodi se da je uhićena u kolovozu 1942. godine, odvedena na skupno sabiralište u Križanićevu ulici, a potom, nakon nekoliko dana u Auschwitz, odakle se nije vratio'. Budući da je ovo jednak sudbini Ljudevita Lauscha te da JUSP navodi da su efektivno iz istih mjesta, može se zaključiti da se kod ovih dviju Cecilija radi o istim osobama, što znači da se ni spomenuta Cecilija ne bi trebala nalaziti na jasenovačkome popisu. **Gertruda Kronfeld**, rođena ocu Edvardu (JUSP ne navodi ime oca) 1882. godine u Zagrebu (Dotršćina navodi Prag, ali i to da je bila kućanica u Zagrebu), nije ubijena 1941. godine u Staroj Gradiški, već je 1943. godine uhićena i napsljetku odvedena u njemački logor Birkenau. **Oskar Müller**, rođen po ocu Vilimu 1871. godine u Pakracu, nije ubijen u Jasenovcu 1941. godine jer je uhićen 3. svibnja 1943. godine u Zagrebu i napsljetku prebačen, prema podatcima iz projekta Dotršćina, u njemački logor Auschwitzu, kao drugi izvor se navodi Židovska općina Zagreb i uz to broj 5526. Međutim, ako se pogleda podatke iz projekta Dotršćina, ondje se kao jedan od izvora navodi upravo isto (Židovska općina Zagreb, Popis žrtava, red. br. 5526), a sam dokument iz Dotršćine, koji inače navodi još nekoliko izvora, tvrdi da je Mirko Rosenberg 1941. godine zajedno s roditeljima Salomonom i Dragom te sestrom Melitom odveden u sabiralište na Zagrebačkom zboru, zatim u logor Loborgrad, a u ljetu 1942. godine prebačen je s majkom i sestrom u Auschwitz, gdje je iste godine i ubijen. Ovo je tipičan primjer kako se kreiraju lažne jasenovačke žrtve.

Preuzeli samo one dokumente koji im odgovaraju

Zdenka Spivak, rođena po ocu Rudolfu 1930. godine u Osijeku (Dotršćina ne navodi mjesto rođenja), nije ubijena u Jasenovcu 1941. godine, već je prema jednom izvoru stradala u Đakovu, a prema drugome u Auschwitzu, 'što je vjerojatnije', a slično navode i neki drugi izvori spomenuti u napomenama za Zdenku u mrežnometu jasenovačkom popisu. U digitalnom arhivu Yad Vas-

Treba napomenuti da su vrlo male razlike između srpskoga *Spiska žrtava rata* i komunističkoga jugoslavenskog popisa žrtava iz 1964. godine (SZSJ64) koji je izvor za oko tri četvrtine podataka iz mrežnog jasenovačkog popisa. Pouzdanost podataka iz tih dvaju izvora može se ocijeniti kao 0/0. **Branko Rechnitzer**, rođen po ocu Josipu 1930. godine u Zagrebu (u napomenama mrežnog jasenovačkog popisa navodi se zaključiti da se kod ovih dviju Cecilija radi o istim osobama, što znači da se ni spomenuta Cecilija ne bi trebala nalaziti na jasenovačkome popisu. **Gertruda Kronfeld**, rođena ocu Edvardu (JUSP ne navodi ime oca) 1882. godine u Zagrebu (Dotršćina navodi Prag, ali i to da je bila kućanica u Zagrebu), nije ubijena 1941. godine u Staroj Gradiški, već je 1943. godine uhićena i napsljetku odvedena u njemački logor Birkenau. **Oskar Müller**, rođen po ocu Vilimu 1871. godine u Pakracu, nije ubijen u Jasenovcu 1941. godine jer je uhićen 3. svibnja 1943. godine u Zagrebu i napsljetku prebačen, prema podatcima iz projekta Dotršćina, u njemački logor Auschwitzu, kao drugi izvor se navodi Židovska općina Zagreb i uz to broj 5526. Međutim, ako se pogleda podatke iz projekta Dotršćina, ondje se kao jedan od izvora navodi upravo isto (Židovska općina Zagreb, Popis žrtava, red. br. 5526), a sam dokument iz Dotršćine, koji inače navodi još nekoliko izvora, tvrdi da je Mirko Rosenberg 1941. godine zajedno s roditeljima Salomonom i Dragom te sestrom Melitom odveden u sabiralište na Zagrebačkom zboru, zatim u logor Loborgrad, a u ljetu 1942. godine prebačen je s majkom i sestrom u Auschwitz, gdje je iste godine i ubijen. Ovo je tipičan primjer kako se kreiraju lažne jasenovačke žrtve.

Prezime:	Ime:	Ime oca:	Rođen/a:	Općina rođenja:	Mjesto rođenja:	Narodnost:
ROSENBERG MIRKO	SALAMON		1929	ZAGREB	ZAGREB	ŽIDOV
	Način smrti: UBIJEN		Stradao/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1941*	
	Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC*		Stratište:	
BECK MANE	DAVID		1890	ZAGREB	ZAGREB	ŽIDOV*
	Način smrti: UBIJEN		Stradao/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1942	
	Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:	
BAUER FLORA			1896*	ZAGREB	ZAGREB	ŽIDOVKA
	Način smrti: UBIJENA		Stradao/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1941	
	Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:	
ANGELUS ĐURO	ANTE*		1902	ZAGREB	ZAGREB	ŽIDOV
	Način smrti: UBIJEN		Stradao/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1942	
	Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC*		Stratište:	

Đuro Angelus ne može se navoditi kao ubijeni u Jasenovcu jer postoje izvori koji navode da je stradao u Auschwitzu. **Flora Bauer** nije ubijena 1941. godine u Jasenovcu jer se 15. travnja 1942. godine nalazila u logoru Loborgrad. **Mane Beck** nije ubijen u Jasenovcu 1942. godine jer postoje izvori koji navode nekoliko mogućih mješta smrti. Autori jasenovačkoga popisa znaju sve te dvojbe, ali tko bi onda ispunio zadane kvote...? **Mirko Rosenberg**, rođen po ocu Salomonu 1929. godine u Zagrebu, nije ubijen u Jasenovcu 1941. godine jer čak i svi izvori koji se navode u mrežnometu jasenovačkom popisu govore suprotno

hema tri su zapisa za osobe s imenom Zdenka Spivak. Prema popisu Židova s osječkoga područja, Zdenka Spivak rođena je 1924. godine, stradala 1942. godine u Jasenovcu. Dva su zapisa prema srpskome *Spisku žrtava rata*. Starija

Zdenka Spivak (1926.) iz Zagreba, stradala u Đakovu 1942. godine. Prezimena Spivak nema na popisu žrtava iz Đakova javno dostupnometu na mrežnoj stranici <http://elmundosefarad.wikidot.com/spisak-zrtava-fasistickog-terora-logora-danova>.

kovo. Mlađa Zdenka Spivak (1930.) iz Osijeka je, kao i najstarija od tri navedene, a navodno je stradala u Jasenovcu u svibnju 1941. godine, znači oko tri mjeseca prije nego što je uopće uspostavljen logor u Jasenovcu. Da se u slučaju dvije

NOVO NOVO NOVO

Blanka Matković

**Split i Srednja Dalmacija
u dokumentima OZNE i UDBE
(1944.-1962.),
Zarobljenički logori i likvidacije**

Blanka Matković (prir.)

**Split i Srednja Dalmacija
u dokumentima OZN-e i UDB-e
1944. -1962.
Zarobljenički logori i likvidacije**

Zdenke Spivak iz srpskoga pamfleta radi o jednoj, može se zaključiti po imenu oca koje je u oba slučaja isto – Rudolf. Naravno, sveznajući antifa arbitri uvijek mogu reći da se radi o pukoj slučajnosti. I tako tisuću puta! Nada Weinberger, rođena po ocu Mavri 1924. godine u Sunđi, nije ubijena 1941. godine u Jasenovcu, već 1943. godine u Auschwitzu. **Mavro Wertheimer**, rođen 1875. po ocu Adolfu u Belom Manastiru, ne može se navoditi kao ubijen 1942. godine u Jasenovcu, već je vjerojatno da je prebačen u Auschwitz, gdje je ubijen neutvrđenoga datuma. U digitalnome arhivu Yad Vashema dva su zapisa o Mavri Wertheimeru. Prema jednoj listi, ne zna se gdje je bio tijekom rata, a kao sudska se navodi da je nestao. Drugi je zapis iz notornoga srpskoga pamfleta *Spisak žrtava rata*, u kojem se navodi da je stradao 1942. godine u Jasenovcu. **Vladimir Zdravec**, rođen po ocu Josipu 1924. godine u Zagrebu, nije ubijen u Staroj Gradiški 1942. godine, već je otamo odveden ‘u jedan od fašističkih logora u Njemačkoj’ gdje je stradao. Žrtve takva imena i prezimena, pa niti u vjerojatno ispravnijoj inačici Zadravec, nema u digitalnome arhivu Yad Vashema.

U nastavku slijede podaci za podudaranja kod kojih je apsolutna razlika u godini rođenja navedenoj u mrežnom jasenovačkom popisu i Dotršćini jednaka jedan, a kako je već objašnjeno u mnogim prethodnim člancima, to je prihvatljivo odstupanje. **Mavro Marberger**, rođen po ocu Vilimu u Vinkovcima 1878. godine (JUSP nepouzданo navodi 1877.), nije ubijen u Jasenovcu 1942. godine, već je u kolovozu 1942. godine ‘odveden u neki logor u Njemačkoj, gdje je stradao krajem iste godine’. **Franjo Poche** (Dotršćina kao prezime navodi Pohe ili Pohej), rođen po ocu Vilimu u Zagrebu 1911. godine (JUSP navodi 1912.), ne može se navoditi kao ubijen u Staroj Gradiški 1942. godine, već je ili ubijen 1941. godine u Jasenovcu, ili je odveden na prisilni rad u Norvešku, gdje je umro u logoru 1942. godine. Dodatni problem kod njega je taj što je u mrežnoj jasenovačkoj popisu kao jedini izvor podataka navedena upravo Dotršćina. Budući da je za iste osobe u sklopu projekta Dotršćina zaista moguće pronaći različite dokumente, možda je i ovde slučaj da su djelatnici JUSP Jasenovac preuzeli samo one koji im se sviđaju. Primjerice, čak

i savezni popis iz 1964. Godine, koji je dostupan na mrežnim stranicama Muzeja genocida u Beogradu, navodi da je Franjo Poche sa svim ovdje navedenim podatcima ubijen od Nijemaca 1942. godine u logoru u Norveškoj. Niti jedne od navedenih kombinacija prezimena (Poche/Pohe/Pohej) uz ime u inačici Franjo/Franz/Frank nema u digitalnome arhivu Yad Vashema

Osim što se Hrvate okrivljuje za zločine koje nisu počinili, istodobno se umanjuju žrtve Auschwitza i ostalih njemačkih logora. Bi li se to moglo tumačiti kao neka vrsta podrške fašizmu?

pa je upitno je li osoba takva imena bila ratna žrtva i radi li se uopće o stvarnoj osobi ili samo o komunističkoj fantaziji stvorenoj za potrebe uvećanja broja jasenovačkih žrtava. **Samuel** (Dotršćina navodi Samuilo) Quit rođen 1876. godine (Dotršćina navodi 1875.) nije ubijen nepoznate godine u Jasenovcu, već je ‘stradao u nekom od njemačkih logora’. U Yad Vashemu je zapis o Samuelu Quittu, rođenome 1875. u Levicama u Slovačkoj, stradao u svibnju 1943. godine u Auschwitzu. Ako se tolerira i apsolutna razlika u godinama od dva, tu je onda i **Olga Šlomović**, rođena po ocu Ignacu (JUSP ne navodi ime oca) 1897. godine (Dotršćina navodi 1895.) u Vinkovcima, koja nije ubijena u Jasenovcu 1942. godine, već je odvedena u logor Dachau gdje je u kolovozu 1942. godine ubijena. Postoji još mnogo osoba s nešto većim odstupanjima koje bi se ovdje moglo navesti, no već i ove navedene bit će dovoljne za određene zaključke o tome kako se kreira jasenovački popis.

**Kustosi u Jasenovcu
nesposobni ili pristrani**

Na temelju gore navedenoga može se zaključiti kako djelatnici Spomen-

područja Jasenovac baš i nisu upoznati s radom Narcise Lengel-Krizman, kao što bi na temelju izjava S. Goldsteina vjerojatno trebali biti ili namjerno prelaze preko tih podataka i usprkos njima inzistiraju na inačicama prema kojima su žrtve stvarne ili nisu stradale u Jasenovcu. Ovo nisu prvi takvi primjeri jer u prethodnim člancima navedene su tisuće takvih. Prema navedenome isпадa da su jednostavno nesposobni ili da su neznanstveno pristrani. Ovaj drugi potencijalni slučaj posebno je zabrinjavajući. Naime, osim što se okrivljuje Hrvate za zločine koje nisu počinili, istovremeno se umanjuju žrtve Auschwitza i ostalih njemačkih logora. Bi li se to moglo tumačiti kao neka vrsta podrške fašizmu? Vrlo često govori se da nije važan broj žrtava, već to da su nedužni ljudi uopće stradali. To bi isto trebalo vrijediti i za ovdje spomenute osobe. Jesu li njihove patnje u njemačkim logorima bezvrijedne i samo sredstvo političke manipulacije? Je li želja za blaženjem Hrvata toliko jaka da se spremno zažmiriti na velika zla, kao što su njemački koncentracijski logori i njihova zlodjela pripisati Hrvatima? Budući da ne ispravljaju pogreške, je li moguće da djelatnicima spomen-području zapravo i nije stalo do očuvanja sjećanja i istine, već samo do održanja neznanstvenih i već otprije pobijenih komunističkih dogmi? Čak i ako su oni samo političke figure, a što je donekle jednom potencijalno naznačio i S. Goldstein, zašto Ministarstvo kulture neizravno također sudjeluje u toj masovnoj prijevari? S ovakvim se pitanjima može ići u nedogled, no njihovo postavljanje samo po sebi vjerojatno ne će rezultirati time da netko od nadležnih na njih odgovori. Za takvo nešto vjerojatno je potreban dodatni impuls s novim podatcima koji su već spremni za objavljuvanje i dodatno pokazivanje masovnosti prijevare dijelova jasenovačkoga popisa. Ovdje navedene lažne žrtve tek su mali dio onih koje se mogu otkriti na temelju projekta Dotršćina, a nastavak ofenzive i otkrivanja lažnih žrtava slijedi u narednim člancima.

Ova vrhunska knjiga, koja raskrinkava zločinačku narav jugoslavenskoga komunističkoga režima na splitskome području i na prostoru splitskoga zaleđa plod je višegodišnjeg istraživačkoga rada djelovanja autorice Blanke Matković, poznate po beskompromisnom ustajavanju na dokumentiranoj i potkrijepljenoj istini i na odbijanju robovanja nametnutim lažima jugokomunističkoga režima na štetu Hrvatske i hrvatskoga naroda.

Knjiga donosi stotinjak dokumenata iz Državnoga arhiva u Splitu i Hrvatskoga državnog arhiva, od kojih se veći dio po prvi put sada objavljuje, a koji svjedoče o komunističkoj represiji i zločinima u Splitu i srednjodalmatinskom prostoru, posebice na području od Imotskoga do Muća te od Sinja do Dicma i Dugopolja. U knjizi se prvi put objavljaju neki originalni dokumenti partizansko-komunističke vlasti, poput presude mlađim splitskim Hrvatima koji su 1947. godine s Marjanom uklonili jugoslavensku zastavu i istaknuli hrvatsku, zbog čega su brutalno kažnjeni, a neki naposljetku i životima platili svoje domoljublje. Knjiga donosi više popisa likvidiranih ‘narodnih neprijatelja’, popis zatočenika u logoru Gripe u Splitu, brojna imena i nema sumnje da će čitatelji ove knjige s tugom u srcu moći pročitati imena svojih predaka, žrtava jugokomunističke represije.

Knjigu možete naručiti u *Hrvatskome tjedniku* na broj telefona

023/ 305 - 277

Cijena: **200 kuna + poštارина**

Ceste Zadarske županije d.o.o.

**Ponosni na hrvatske branitelje i njihove
zapovjednike**

od srca čestitamo

Dan domovinske zahvalnosti, Dan pobjede

i

Dan hrvatskih branitelja

